

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek JUDr. Anny Petruľákovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu: **J**, zast. JUDr. R, proti žalovanému: **F**, zast. JUDr. Š o zaplatenie 99 979 Sk, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 4. mája 2007 č.k. 1 Cb 116/03-189 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 4. mája 2007 č.k. 1 Cb 116/03-198 **p o t v r d z u j e**.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v sume 7 668 Sk na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému 38 196 Sk trov konania k rukám jeho právneho zástupcu.

Podľa odôvodnenia rozsudku Krajský súd v Bratislave rozhodoval vec po tom, čo dovolací súd zrušil nielen rozsudok odvolacieho súdu, ale aj rozsudok súdu I. stupňa a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Pri novom rozhodovaní vychádzal súd z doteraz vykonaného dokazovania na súde I. stupňa i súde odvolacom a dospel k záveru, že žalobca nepreukázal hodnovernými dokladmi, kto zaň podpisoval zmluvy o postúpení pohľadávky, z ktorých si uplatnil právo na zaplatenie úrokov z omeškania za oneskorené vyplatenie menovitej hodnoty a výnosu dlhopisov F vydaného v súlade s ust. § 24 ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. Ďalej žalobca

súdu nepreukázal, že postupca v čase podpisovania zmluvy o postúpení pohľadávky bol vlastníkom dlhopisu F, z ktorého postúpil príslušenstvo pozostávajúce z úroku z omeškania a tento úrok podľa jednotlivých zmlúv o postúpení pohľadávky nebol špecifikovaný k uplatnenému nároku žalobcu.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku sa odvolal žalobca a navrhol ho zmeniť tak, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalovaného zaviazhe nahradiť mu trovy konania, vrátane predchádzajúcich.

Podľa neho súd I stupňa nesprávne vyhodnotil doklady nachádzajúce sa v spise a riadil sa pri posudzovaní veci nesprávnymi právnymi úvahami.

Pokiaľ súd I. stupňa uzavrel, že žalobca nepreukázal, že postupcovia boli v čase podpisovania zmluvy o postúpení pohľadávky vlastníkami dlhopisov domnieva sa, že súd nepochopil predmet prejednávaneho sporu. Podľa neho je požiadavka preukázania tejto skutočnosti nelogická a právne neopodstatnená, lebo v spore ide o postúpené pohľadávky z titulu úroku z omeškania so splatením dlhopisu, ktoré sú samostatnými záväzkami pokiaľ ich povinný nezaplatil s úhradou záväzku z dlhopisu.

Čo do zdôvodnenia preukázania skutočnosti, kto za neho podpisoval zmluvy o postúpení pohľadávky uvádza, že na pojednávaní doložil súdu a žalovanému splnomocnenie, v ktorom žalobca splnomocnil tretiu osobu na podpisovanie sporných zmlúv.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobcovmu odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok súdu I. stupňa potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

V súvislosti s konštatovaním súdu I. stupňa, že žalobca nepreukázal, že osoby, ktoré postúpili svoje pohľadávky z titulu úrokov z omeškania so splatením dlhopisov, boli aj vlastníkami týchto dlhopisov, poukazuje na skutočnosť, že pôvodní majitelia dlhopisov do konca roka 2000 mohli ich prevádzať a tieto sa mohli stať vlastníctvom iných subjektov na základe iných právne významných skutočností a osoby, ktoré boli majiteľmi dlhopisov v deň 31.12.2000, mohli v mesiacoch január až apríl 2001 prevádzať samotné nároky na výplatu menovitých hodnôt a výnosov dlhopisov fondu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že nie je dôvodné

Z predloženého spisového materiálu a vyjadrení účastníkov na odvolacom pojednávaní odvolací súd zistil, že žalobca si žalobou došlou súdu dňa 28.8.2003 uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie 99 979 Sk z titulu postúpených mu pohľadávok pozostávajúcich z úrokov z omeškania vzniknutých omeškáním žalovaného s vyplatením menovitej hodnoty dlhopisov a ich výnosov.

Súd I. stupňa rozsudkom zo dňa 30.4.2004 žalobu zamietol, odvolací súd rozsudkom zo dňa 7.12.2004 žalobcovým odvolaním napadnutý rozsudok súdu I. stupňa potvrdil a pripustil dovolanie podľa § 238 ods. 3 písm. a/ O.s.p. s odôvodnením, že je potrebné posúdiť, či sa vzhľadom na znenie ust. § 24 ods. 3 a 11 zák. č. 92/1991 Zb. dostal žalovaný do omeškania, keď svoj dlh splnil do konca roka. Sám vyslovil názor, že k omeškaniu nedošlo.

Nakoľko dovolací súd zrušil nielen rozsudok odvolacieho súdu, ale aj súdu I. stupňa a vec vrátil na nové prejednanie súdu I. stupňa, rozhodol súd I. stupňa napadnutým rozsudkom.

Odvolací súd sa s enunciátom napadnutého rozsudku i jeho odôvodnením plne stotožnil. Odvolací súd konštatoval, že odôvodnenie rozsudku je v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p.

Správne je odôvodnenie napadnutého rozsudku konštatovaním, že žalobca nepreukázal, že postupcovia v čase podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky boli vlastníkami dlhopisu žalovaného. Žalovaný dôvodne vo vyjadrení k odvolaniu uvádza, že podpísaní postupcovia nemuseli byť v čase podpisu zmluvy vlastníkami, resp. veriteľmi postupovanej pohľadávky, nakoľko majitelia dlhopisov mohli tieto do konca roku 2000 prevádzať a tieto mohli prestať byť ich vlastníctvom z iných právne významných skutočností, v mesiacoch január až apríl 2001 mohli dokonca prevádzať samotné nároky na výplatu menovitých hodnôt a výnosov dlhopisov. Odvolací súd pritom poukazuje na ust. § 524 ods. 2 Obč. zák. s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Treba tiež odôvodnenie súdu I. stupňa doplniť o zistenie, že postúpené pohľadávky nie sú v zmysle zmluvy dostatočne individualizované. Ako individualizovanú, teda dostatočne určenú a určitú, nemožno hodnotiť jej rovnaké všeobecné označenie vo všetkých pripojených zmluvách v čl. 1 bod 2 a 3, podľa ktorého pohľadávka pozostáva z úrokov z omeškaniaa žalovaný je povinný postupcovi zaplatiť úrok z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 13 740 Sk odo dňa 1.1.2001 do dňa vyplatenia menovitej hodnoty a výnosu dlhopisu....., pričom sa v žiadnej zmluve neuvádza konkrétna suma postupovanej pohľadávky.

Na uvedenom základe odvolací súd napadnutý rozsudok súdu I. stupňa ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Úspešnému žalovanému vzniklo podľa § 224 ods., 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania. Tieto predstavujú odmenu za 2 úkony právnej služby po 3650 Sk spolu 7 300 Sk s paušálnou náhradou 1 x 178 Sk a 1x 190 Sk. Odvolací súd náhradu týchto trov žalobcom žalovanému priznal. Uplatnenú DPH odvolací súd žalovanému nepriznal.

P o u č e n i e : Protí tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 23. januára 2008

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu